

Turvallisuus on tunne



Jokainen ratsastaja on varmasti joskus joutunut kuulemaan kauhistelua siitä, kuinka tavattoman vaarallinen laji ratsastus on. Silloin tällöin saa lehdistäkin lukea otsikoita, jotka kirkuvin kirjaimin toittovat ratsastuksen vaarallisuudesta. Ratsastuksen tapaturmaristikista ovat usein huolissaan erityisesti lajia tuntemattomat.

Onhan totta, että hevonen on pakoeläin, joka saattaa käyttäytyä arvaamattomasti. Ihminen ei aina ehdi tai osaa reagoida hevosen pakorefleksiin, jossa ei suinkaan ole kyse tottelemattomuudesta, kuten hevosia tuntemattomat joskus erehtyvät luulemaan. Isojen eläinten kanssa sattuu ja tapahtuu, se on selvä.

Tutkimusten mukaan ratsastus on kuitenkin suhteellisen turvallinen laji. Yhden tutkimuksen mukaan ratsastuksessa syntyy 3,7 vammaa tuhatta harrastettua tuntia kohden eli riski saada vammoja ratsastuksessa on samaa luokkaa kuin juoksussa ja yleisurheilussa. Huomattavasti vaarallisempia lajeja ovat muun muassa salibandy (10,9) ja koripallo (9,1).

Turvakypärä on nykyään jo (toivottavasti!) jokaisella. Muistella niitä munankuoria jotka päässä ennen ratsastettiin, ja pohtia, kuinka hyvin ne kuminauhakiinnikkeineen suojasivat arvokasta nuppinkultaamme. Olen myös ilokseni pannut merkille, että turvaliivit ovat hyvää vauhtia yleistymässä etenkin lapsilla. Kunpa aikuisetkin oppisivat pukemaan liivin päälleen, vaikka se eittä-mättä hiostaa, ahdistaa ja painaa. Ison plussan saa ratsastuskou-

lu, jonka varustehuoneesta löytyy lainattavien turvakypärien lisäksi myös lainattavia turvaliivejä.

Riskit on syytä tiedostaa. Niitä löytyy lajistamme, vaikkei niitä edes tietoisesti otettaisi. Jos hevonen kompastuu ja kaatuu, ei hyväkään ratsastustaito pelasta ratsastajaa putoamasta. Eräs tuttava viettää juuri neljättä kuukauttaan metallisessa tukiliivissä, koska sattui putoamaan hevosen selästä siirtyessään laukasta raviin – turvaliivi päällä ja aivan rauhallisessa tilanteessa. Toinen tippui selälleen sen ainoan maneesissa olleen puomin päälle ohi ratsastaessaan, eikä siinäkään hyvin käynyt. Isänmaata voi päätyä halaillemaan, vaikkei mitään oikeastaan edes tapahtuisi. Koettu on sekin.

Turvavarusteet ovat tärkeitä, mutta vielä niitäkin tärkeämpi turvallisuustekijä on terve järki. Jos hevosella on tapana lähteä maastossa viemään laukassa niin, ettei suuhun ole minkäänlaisia tuntumaa, ei ehkä kannata laukata maastossa ennen kuin peruspalikat, eli jarrut, ovat kunnossa. Jos hevonen pelkää esteitä niin että kaahaa niistä läpi tuhatta ja sataa, ei ehkä kannata yrittää hypätä sillä rataa ennen kuin se on mennyt rauhallisesti yksittäisen esteen yli. Ja niin edelleen.

Turvallisuus on ennen kaikkea tunne. Sen toivoisi olevan mukana jokaisessa hetkessä hevosen kanssa.

KATI VALJUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria



★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net